

ပြတိုက်

ဝံပုလွေအသည်းနှင့်
ချစ်သူ

ဒဿနလက်ဆောင်

လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလျှင် လူသိသော အမှားများရော၊ လူမသိသည့် အမှားများကိုပါ ကျူးလွန်ဖူးကြသည်။ သို့သော် ထိုအမှားများကို အရင်းတည်ပြီး အောင်မြင်မှုရရန် လုပ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးလှပေသည်။

မိမိသည်သာ ကိုးကွယ်ရာ... မိမိကိုယ်မိမိ အားကိုးချင်သော စိတ်ကို ရှင်သန်ကြီးထွားအောင် မလုပ် မချင်း ဘယ်တော့မှ သင်လိုချင်သည့် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်မည် မဟုတ်ပေ။

မာနတရားသည် ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသိဉာဏ်ဖြင့် ဖယ်ရှားရပါမည်။ အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝမှုနှင့် မာနတရားသည် ဘယ်သောအခါမှ အတူတွဲ၍ မနေပေ။

အကြင်နာတရားရှိမှု...၊

မေတ္တာတရားကို အလေးထားမှု...၊

သစ္စာကို တန်ဖိုးထားမှုများအပြင်...

ဘဝတစ်ခုအတွက် ခိုင်မာမှု ရနိုင်ရန် ကြိုးစားမှုများသည်

သင်လိုချင်သည့် ‘အချစ်ဆိုသောအရာ’ ကို

ရရှိနိုင်သော နည်းလမ်းကောင်းများပင် ဖြစ်၏။

အများအားဖြင့်တော့ အပူဒဏ်ခံနိုင်တဲ့ ပန်းတွေဟာ ကြာရှည်ခံလေ့ ရှိပါတယ်။

လူ့ဘဝမှာလည်း ဘဝကြမ်းတဲ့လူတွေဟာ လောကဓံရဲ့ ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံ

နိုင်ကြပါတယ်...။

ရွှေတစ်ခက်နဲ့ အမောမပြေနိုင်ပေမဲ့ ရေတစ်ခွက်နဲ့တော့ အမောပြေနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတဲ့လူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမဲ့ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့လူကို မုဒိတာ ထားနိုင်ဖို့ကတော့ ခက်ခဲလှပါတယ်။

လှေကားတွေရဲ့သဘောက အနိမ့်ဆုံးနေရာနဲ့ အမြင့်ဆုံးနေရာကို ဆက်သွယ်ပေးထားတာပါ။

တက်ဖို့ ဆင်းဖို့အတွက် ရွေးချယ်ဖို့ကတော့ သင့်တာဝန်ပါပဲ။

အလွမ်းစကားတွေကို ပန်းတံတားပေါ်မှာ ပြောချင်သူထက် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အကြမ်းစား လုပ်နိုင်သူကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်ပါ။

သင်ရောက်ချင်တဲ့နေရာကို သင့်ဘာသာ ရှာယူရတာပါ။ သူတစ်ပါးပေးတဲ့ နေရာဆိုတာ ခိုင်မြဲမှု မရှိပါ ဘူး။

နေအထွက်မှာ ရွှေခွက်နဲ့ ခံတာထက်

ရေအတက်မှာ လှေထွက်နိုင်ရင် ဝမ်းစာ ရနိုင်ပါတယ်။

ဘဝဆိုတာ ကံကြမ္မာလှည်းဘီးကြီး (Lifes Great Wheel of Forture) သည် သူ့တာဝန်က မှန်မှန် လည်ပတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အလှည့်ကျရန် စောင့်ဖို့ကတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် အဆင်သင့်ရှိရန် လိုပါသည်။

အချို့သည် အခက်အခဲတစ်ခုနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရုံနှင့် လျင်မြန်စွာ လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ မိမိမှာရှိသော အရည်အသွေးနှင့် စိတ်ဓာတ်အင်အားကို မေ့လျော့နေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၁)

လျှို့ဝှက်သော လူသတ်ကောင်

ယခုတလော ဆန်ဂေါင်ရွာနှင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် သတင်းဆိုးတစ်ခု ရောက်လာသောကြောင့် တောင်ပေါ်တက်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသောလူများအဖို့ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်နေကြရ သည်။

တကယ်တော့ စပ်ဖနွယ်လုံ တောင်ကြီးသည် ဆန်ဂေါင်ရွာသာမက အနီးဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှ ရွာသူ၊ ရွာ သားများအတွက်ပါ ရိက္ခာသိုလှောင်ရာ နေရာတစ်ခုဆိုက မမှားပေ။ ဆန်ဂေါင်ရွာမှာ တောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် နေကြသော ရွာများအနက် အိမ်ခြေအများဆုံး ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ခြေ တစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးရှိကာ စည်ကားလှသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

ထိုရွာ၌ နေထိုင်ကြသူအများစုမှာ သစ်လုပ်ငန်း လုပ်သူများ၊ အမဲလိုက်သူများ၊ သစ်ခွပန်းနှင့် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ ရှာဖွေကြသူများ၊ ရွှေတူးသူ၊ ကျောက်ရှာသူ စသည်ဖြင့် အများအပြား နေထိုင်ကြသည်။

ထို့ပြင်...

ရွာနှင့် မနီးမဝေး အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ အစိုးရသစ်လုပ်ငန်းမှ သစ်တောရုံး တစ်ရုံးလည်း ရှိ ပေသည်။ ထိုရုံးရှိသဖြင့်လည်း ဆန်ဂေါင်ရွာမှာ ပိုမိုစည်ကားသည်ဆိုက မမှားပေ။

ထိုရုံးတွင် စခန်းရုံးတာဝန်ခံ ကိုအောင်ခိုင် ဆိုသူနှင့် သစ်တောရုံးဝန်ထမ်း နှစ်ဆယ်ခန့် နေထိုင်ကြ သည်။

ကိုအောင်ခိုင်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဘွဲ့ရပညာတတ် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ပုသိမ် သလပ်ခွာ သစ်တောစခန်းမှ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ သူ ဖြစ်သည်။

ဆင်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်တစ်ကြောရှိ သစ်တောများတွင် ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး သစ်များသာမက အများအားဖြင့် အထွက်များသော သစ်မှာ ‘ကျီးလန်’ သစ် ဖြစ်သည်။ ကျီးလန်သစ်ကို ခမ်းတီး ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် ‘မိုင်းခြစ်’ ဟု လည်း ခေါ်သည်။

ထိုကျီးလန်သစ်အပြင် သစ်ပျော့အမျိုးအစား ဖြစ်သော အခြားသစ်များစွာ တို့အပြင် ပိုင်ခနာ ဟုခေါ်သည့် သစ်မာတစ်မျိုးကိုလည်း ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှ လူများ အသုံးများကြလေသည်။

ဆန်ဂေါင်ရွာမှ လူအတော်များများမှာ ရာသီဥတုမကောင်း၍ တောင်ပေါ် မတက်နိုင်သော အချိန်များ တွင် သစ်တောအလုပ်များကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ယခင်ကတော့ တောင်ပေါ်တက်ကြသူများမှာ သာမန် အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ်များသာ ရှိကြသော် လည်း ယခုနှစ်ပိုင်း ကာလအတွင်းမှာ မမျှော် လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်လာသည့် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကြောင့် လူ အသေအပျောက်များ ရှိလာခဲ့သည်။

ပထမတော့ တောင်ပေါ်တက်ရင်း သာမန်အန္တရာယ်များနှင့် တွေ့ကာ သေဆုံးခဲ့ကြသည်ဟု ထင်ကြ သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ သေပုံသေနည်းနှင့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ ရပုံရနည်းမှာ တစ်ပုံစံတည်း၊ တစ်ထေရာ တည်း တူ နေသည်ကို သတိပြုမိကြသောအခါ လူသတ်တရားခံမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိကြသည်။ ဒါဖြင့် လူသတ် တရားခံက ဘယ်သူလဲ။

ဘာကြောင့် လူတွေကို လိုက်သတ်နေတာလဲဟူသော အဖြေကို အားလုံးက သိချင်ကြသော်လည်း ယခု အချိန်ထိ အားလုံးက မသိရသေးသော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

သို့ကြောင့်...

ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကပင် တောင်ပေါ်တက်မည့်သူ၊ တောထဲဝင်မည့်သူများကို အစစအရာရာ သတိ ဝီရိယနှင့် လုပ်ကိုင်ကြရန် ခေါ်ယူ သတိပေးရလေသည်။

"အခု တောင်ပေါ်တက်တဲ့လူတွေ မကြာခဏ အသေအပျောက် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဘာကြောင့် သေတယ်၊ ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာကို အခုထိ အဖြေမသိရသေးပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာကတော့ သိ သာနိုင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆလိုင်း၊ သေတဲ့လူတွေ ကြည့်ရင် တစ်ကိုယ်လုံး ဓားထက်ထက်နဲ့ ခွဲထားသလို ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်ပြီး သေကြတာပဲ"

"ဒဏ်ရာတွေကြည့်ရတာ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ လက်ချက်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"ကျားကိုက်တာ၊ ဆင်ထိုးတာ၊ ကျားသစ်ချီတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုး မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်"

"ဝံကုတ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"ဒဏ်ရာတွေက ဓားနဲ့မြှင်းခွဲထားတာမျိုးဆိုတော့ ဝံကုတ်တဲ့ လက်သည်းရာမျိုး ဖြစ်နိုင်သလို ဝက် တောင်းပက်တဲ့ အစွယ်ချက်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ထားပါတော့... ဝံကုတ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်တောင်းပက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဘာကြောင့် ဒီလို လူတွေကို အကြောင်းမဲ့ လိုက်သတ်နေတာလဲ"

"အဲဒါကတော့ ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ"

ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေသော်လည်း တိကျသော အဖြေကို တော့ ဘယ်သူမှ မသိကြသေး ပေ။

သို့ကြောင့်...

တောင်ပေါ်တက်မည့်သူ၊ တောဝင်မည့် သူများကို ၎င်းတို့၏ သက်ဆိုင်ရာ မိသားစုများက စိတ်မချနိုင် အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

"တောင်ပေါ်တက်ရင်လည်း သတိ ဝီရိယထားပြီး လုပ်နော်၊ အခုတလော လူသတ်သမားက ဘယ် ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာတယ် မသိဘူး၊ လူတွေ ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လိုက်သတ်နေသတဲ့"

"တောထဲမှာ သစ်ချသွားရင် လူသတ်သမားကို ဂရုစိုက်နော်၊ တော်ကြာ အရှင်လတ်လတ် ငါးခြောက်ခွဲ သလို အခွဲခံရပြီး သေနေဦးမယ်"

ဟု သတိပေးကြသဖြင့် တောင်ပေါ်တက်မည့်သူ၊ တောဝင်မည့် သူများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ တစ်ယောက် ချင်း၊ နှစ်ယောက်ချင်း စွန့်ပြီး မတက်ဝံ့ကြ တော့ဘဲ တောင်ပေါ်တက်ရင်လည်း အဖွဲ့လိုက်၊ တောထဲဝင်လျှင် လည်း အဖွဲ့လိုက် သွားလာကြရလေသည်။

ဆန်ဂေါင် ရွာသည် လူဦးရေ များပြားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဒေသထွက် ကုန်များ ပေါများ စည်ပင်လှ သဖြင့် အခြားဒေသမှ ကုန်သည်များ အဝင်အထွက်များသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ပြည်မဘက်မှလာသော ကုန်သည်များအပြင် ပြည်ပနိုင်ငံများဖြစ်သော တရုတ်နယ်စပ်ဘက်မှ ကုန်သည်များနှင့် အိန္ဒိယနယ်စပ်ဘက်မှ ကုန်သည်များလည်း မကြာခဏ ဆိုသလို လာရောက်ပြီး ဒေသထွက်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူကြလေသည်။

နွေဦးပေါက်ရာသီ ရောက်လာလျှင် စပ်ဖနွယ်လုံ တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှာ ရေခဲများ ပျော်ကျလာချိန် ရောက်လျှင် တောင်ပေါ်တက်ပြီး သဘာဝပစ္စည်းများ ရှာဖွေကြသူ များပြားလေသည်။

ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ၊ ရှိုးပဒီး၊ အဆက်ကလူစီ ဆေးပင်၊ နွယ်ချို၊ ကရဝေး၊ သစ်မွေး၊ သစ်ခွ၊ ပျားရည်၊ ကတိုးမွေး အစရှိသော ဒေသထွက်ကုန်များမှာ အစဉ်သဖြင့် ရေခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်တန်းများပေါ်မှာ ရေခဲများ ပျော်ကျလာချိန်တွင် ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ ပစ္စည်းများ ရှာဖွေရချိန်တွင် စီးပွားရေး အကွက်မြင်သော ကုန်သည်များ ရောက်လာကြပြီး ၎င်းတို့ထံမှ ပါလာသော ပစ္စည်းများနှင့် ဒေသထွက်ကုန်များကို လဲလှယ်ယူကြလေသည်။

အချို့ကလည်း ငွေဖြင့် ဝယ်ယူကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ကုန်သည်များက ၎င်းတို့အတွက် အမြတ်များများ ကျန်အောင် ဈေးနှိမ်ပြီး ဝယ်ယူလေ့ ရှိကြသည်။

ပစ္စည်းချင်း လဲလျှင်လည်း ၎င်းတို့ယူလာသော ပစ္စည်းများကို အဆမတန် ဈေးတင်ထားပြီး ဒေသထွက် ကုန်များကို ဈေးနှိမ်၍ လဲလှယ်ယူကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုန်သည်များက အဝတ်အထည်၊ အစားအသောက်၊ အရက်နှင့် အခြား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ယူလာပြီး ဒေသခံ ထွက်ကုန်များနှင့် ပစ္စည်းချင်းထပ်ကာ လဲလှယ်ယူကြသည်။

ရွာသူ၊ ရွာသားများကတော့ ပြောသမျှ ဈေးကို နည်းသည် များသည်ဟု မသိကြဘဲ ၎င်းတို့ လိုချင်သော ပစ္စည်းများရလျှင် ပြီးရောဟု သဘောထား

ကာ လဲယူကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်...

၎င်းတို့ထံမှ ဒေသထွက်ကုန်များက တောင်ပေါ်တက်ပြီး လုပ်အားစိုက်ရုံ ဖြင့် ရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကုန်သည်တစ်ဖွဲ့သည် ဆန်ဂေါင်ရွာသို့လာစဉ် လမ်းခရီး၌ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြလေ သည်။

၎င်းတို့သည် အိန္ဒိယနယ်ဘက်မှ ဖွန်ဂန် တောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်ကာ ဆန်ဂေါင်ရွာဘက်သို့ လာစဉ် လမ်း၌ ခရီးတစ်ထောက်နားနေစဉ် ညဘက် ရောက်သောအခါ စခန်းထဲသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ သည့် လူသတ်ကောင်ကြီး ဝင်လာပြီး လူအတော်များများကို သတ်ဖြတ်သွားလေ သည်။ ကုန်သည်အဖွဲ့၌ သေနတ်နှစ်လက်လောက် ပါလာသော်လည်း ၎င်း တို့လည်း ပစ်ခွင့်မသာပေ။

ထိုလူသတ်ကောင်ကြီးကို ပစ်ရန် သေနတ်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဘယ်နေရာ မှ ရောက်လာမှန်း မသိရသော အဆိပ်လူးမြားနှစ်ချောင်းက သေနတ်သမား များကို ဝင်ရောက်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားရာ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင် တော့ဘဲ လူအတော်များများ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မသေဘဲ ကျန်ရစ်သူများလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထွက်ပြေးသွား ကြလေသည်။

တောင်ပေါ်မှာ ကုန်သည်အဖွဲ့ သေဆုံးနေသည်ကို ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ ရှာဖွေ သော လူတစ်စုက တွေ့သဖြင့် ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကို လာရောက် အကြောင်းကြားကြလေသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကလည်း အခြေအနေကို မေးမြန်းပြီး သာမန်သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ဘဲ တခြား တစ်စုံ တစ်ခု ပယောဂကြောင့် သေဆုံးသည်မှန်း သိသောအခါ ပူတာအို ဂါတ်တဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ဌာန အုပ်ဦးထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာလေသည်။

၎င်းနှင့်အတူ ပုလိပ်အချို့လည်း ပါလာလေသည်။

ဦးထင်ကျော်တို့က ဆန်ဂေါင်ရွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန် အိမ်မှာပဲ စတည်းချ လေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ဆလိုင်း၊ ခင်ဗျားတို့ နယ်ထဲမှာလည်း လူသေမှု၊ လူသတ်မှု တွေကလည်း မကြာခဏ ဖြစ် နေပါလား"

ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် အပြစ်တင်သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

"ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဌာနအုပ်မင်းရယ်၊ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ ကျုပ်တို့ နယ်ဘက်က လူတွေ ကြမ္မာဆိုးတွေ ဝင်နေသလိုပါပဲ၊ မကြာခဏ အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရတယ်"

"ဒါတွေက ဒီနယ်ခံလူကြီးတွေက ဂရုစိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ကျုပ်တို့လည်း ဂရုစိုက်ကြတာပါပဲဗျာ၊ ရွာကလူတွေဆိုရင် တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက်ချင်း တောင် ပေါ်မတက်ဖို့၊ တောထဲ မဝင်ဖို့ မှာထားပါတယ်၊ အခုဖြစ်တာ တခြားနယ်က ဝင်လာတဲ့ လူတွေဖြစ်တာဆိုတော့ ကျုပ်တို့လည်း မတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် အရေးရှိတာနဲ့ ဌာနအုပ်မင်းတို့ကို လှမ်းပြီး အကြောင်း ကြားရတာပေါ့"

"ကဲ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာ လိုက်သွားကြရအောင်"

ဟု ပြောကာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သားများ၊ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နှင့်

ရွာသူ၊ ရွာသားအချို့တို့ တောင် ပေါ်တက်လာကြလေသည်။

အလောင်းများကို အရင်ဆုံးတွေ့သော ရွာသားကိုပင် လမ်းပြခိုင်းလေသည်။

အလောင်းများတွေ့သော နေရာမှာ ဖွန်ဂန်တောင်ကြားလမ်းနှင့် မနီးမဝေး စပ်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်ခြေတစ် နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းများ ကျနေသောကြောင့် တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ နှင်းသားများ ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

အလောင်းများကိုပင် နှင်းများက အချို့တစ်ဝက် ဖုံးအုပ်ထားလေပြီ။ သေဆုံးနေသူမှာ ငါးယောက် ဖြစ် သည်။

သုံးယောက်က တစ်နေရာ၊ နှစ်ယောက်က တစ်နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ယောက်၏ အနားတွင် အမဲပစ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှစ်လက်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးထင်ကျော်က သေနတ်နှစ်လက်ကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး သေဆုံးနေသူ နှစ်ယောက်ကို အသေအချာ စစ် ဆေးကြည့်သောအခါ ၎င်းတို့ ကျောပြင်တစ်နေရာ၌ ခြောက်လက်မခန့် အရှည်ရှိသည့် မြားတံတစ်ချောင်းစီ စိုက် ဝင်နေလေသည်။ ဦးထင်ကျော်က လက်အိတ်ကို စွပ်ပြီး ထိုမြားတံနှစ်ချောင်းကို နုတ်ယူလိုက်သည်။

မြားတံ ထိပ်ဖူးတစ်ဝိုက်တွင် ကပ်နေသော သွေးများမှာ အနီရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ မည်းနက်နေသည်။

"ဒါ... အဆိပ်လူးမြားပဲ၊ မြားထိပ်မှာ သုတ်ထားတဲ့ မြားဆိပ်ဟာ ဘယ်လို အဆိပ်မျိုးလဲ ဆိုတာတော့ မသိနိုင်ဘူး၊ မြို့မှာဆိုရင်တော့ ဓာတုဗေဒနဲ့ ဓာတ်ခွဲကြည့်ရင်တော့ သိနိုင်တယ်"

ထိုသို့ပြောသဖြင့် တစ်ချိန်က မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပြီး မြားဆိပ်အမျိုးမျိုး

ကို ဖော်စပ် အသုံးပြုခဲ့သည့် ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ယူပြီး အသေအချာ ကြည့်
သော်လည်း မည်သည့် အဆိပ်မျိုးမှန်း မသိပေ။

"အင်း... ဒီမြားတံထိပ်ဖူးမှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ အဆိပ်က အတော်ပြင်း
တဲ့ အဆိပ် အမျိုးအစားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးအတော်များများ ဖော်စပ် အသုံးပြု
တဲ့ တစ်စွေ့ခွန်၊ နှစ်ဆွေ့ခွန်၊ ထိသေအဆိပ်မျိုးတွေ မဟုတ်တာ တော့
သေချာတယ်"

ဟုသာ မှတ်ချက် ချနိုင်လေသည်။ ထို့နောက်...

မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ လဲကျသေဆုံးနေသော လူသုံးယောက်တို့၏
အလောင်းများကို နှင်းတောထဲမှာ ဖော်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ကြလေသည်။

သုံးယောက်စလုံး တိုင်းရင်းသားများ မဟုတ်ကြဘဲ တရုတ်လူမျိုး သွေးပါ
သူများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဓားထက်ထက်ဖြင့် ခွဲထားသည့်
အစင်းကြောင်းကြီးများ ရှိနေပြီး ထိုဒဏ်ရာကြီးများကြောင့် ပင် သေဆုံးကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ထွက်နေပြီး မူလရုပ်
ပင် မရှိတော့ပေ။ အခြားတစ် ယောက်ကတော့ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး ပွင့်
ထွက်နေပြီး အူများပင် အခွေလိုက် ထွက်ကျနေသည်။ အခြားသူများမှာ
လည်း ကိုယ်ပေါ်၌ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာကြီးများမှာ မသေးလှပေ။

ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ကြည့်ပြီး ဦးထင်ကျော်က...

"ဒါ လူတစ်ယောက်က စိတ်ပြေနပြေ ဓားထက်ထက်နဲ့ မွန်းသတ်တာ
တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေ
တာကတော့ သေချာတယ်၊ နှင်းဖုံးသွားတော့ သတ္တဝါရဲ့ ခြေရာကို မမြင်ရ
တော့ဘူး၊ ဦးထန်ဖုန်းရှိန် ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုး ဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိသလဲ"

ဟု ဦးထင်ကျော်က မေးလိုက်သည်။

"ဒဏ်ရာ အခြေအနေ ကြည့်ရတာ ကျားခဲတာ၊ ကျားသစ်ကုတ်တဲ့ ဒဏ်ရာ မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာ နှစ်ချက်ပဲရှိတယ်၊ သတ္တဝါလက်ချက် ကြောင့် သေတယ်ဆိုရင်တော့ ဝက်တောင်းပက်တာနဲ့ ဝံလက် သည်းရာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"ဝက်တောင်းပက်တာက ဒီလောက် ဒဏ်ရာတွေ များနိုင်ပါ့မလား၊ နောက်ပြီး ဝက်စွယ်ကရော ဒီလောက်ထက်ပါ့မလား ဆလိုင်း"

"တောဝက်အစွယ်ဆိုတာ ဒီအတိုင်းနေရင် မထက်ပါဘူး၊ အတုံးကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မာန်ဝင်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ သင်တုန်းဓားလိုပဲ ထက်လာတတ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဝက်တောင်းက လူကိုသတ်ရင် တစ်ချက်တည်း ထိုး ကော်ပြီး သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသေမချင်း အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးခွဲ သတ်တာ ဆိုတော့ ဒီလို ဒဏ်ရာဒဏ် ချက်မျိုးတွေ ရနိုင်ပါတယ် ဌာနာအုပ်မင်း"

ဟု ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ရှင်းပြလေသည်။

"ဒါဖြင့် ဝံကုတ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျာ"

"ဝံကုတ်တာလည်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလက်သည်း ဒဏ်ရာလောက်ဆိုရင် အတော် ကြီးတဲ့ ဝံ ဖြစ်ရမယ်၊ လက်သည်းတွေက လည်း ခြောက်လက်မလောက်ကို ရှည်ပါလိမ့်မယ်၊ လူတစ်ယောက် ဗိုက် ပေါက်အောင် ကုတ်နိုင်တဲ့ အစွယ်ဟာ အဲသည်လောက်ကို ရှည်မှ ဖြစ်မှာ လား"

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြသည်။

"ခင်ဗျားတို့ နယ်ဘက်မှာ အဲဒီလောက် အကောင်ကြီးတဲ့ ဝံရှိနေတာ ဒီရွာ မှာရှိတဲ့ မုဆိုးတွေက မသိကြ ဘူးလား"

"အရင် နှစ်ပိုင်းတွေကတော့ အဲသည်လောက် အကောင်ကြီးတဲ့ ဝံမျိုး မတွေ့မိပါဘူး၊ ဒီနယ်ဘက်မှာ ရှိ တယ်လို့လည်း မကြားမိပါဘူး၊ နယ်ကျော်ပြီး ရောက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"အေးဗျာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနယ်ဘက်မှာ အခုလို လူသေမှု၊ လူသတ်မှုတွေ မကြာခဏ ဖြစ်နေတာက တော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ ကြာရင် အထက်အရာရှိတွေက ကျုပ်အပေါ်မှာ အပြစ်တင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကျုပ်တို့ကလည်း ကြိုးစား ဖော်ထုတ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးကြဖို့တော့ လိုမယ်"

"စိတ်ချပါ ဌာနာအုပ်မင်း...၊ ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ သတင်းထူး ရင်လည်း ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပေးပါ့မယ်"

ထို့နောက်...

သူတို့တစ်တွေသည် သေဆုံးနေသော အလောင်းများကို အသေအချာစစ်ဆေးပြီး မှတ်တမ်း ယူပြီး နောက် ရေခဲပြင်များအောက်သို့ တူးကာ မြှုပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ သတိမမူမိလိုက်သော အချက်တစ်ချက်မှာ...

မြားဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသော လူနှစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ လက်သည်းဒဏ်ရာ များကြောင့် သေဆုံးနေကြသည့် အလောင်းသုံးလောင်းစလုံး အနီရောင်ပါသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော အချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။
